

Azt álmodtam, hogy mosolyogsz. Futunk egymás felé. Kitárt karral, mint egy szovjet filmben. Egy mezőn, ahol más emberek is vannak. A nedves fű nyomot hagy a cipőm orrán. A szandál nem védi meg a lábadat a harmattól. Mosolyogsz, mert ez egy álom.

Én is mosolygok, mert zavarban vagyok. Sokan vannak körülöttünk, borfesztivál, ötvenedik születésnap vagy efféle. Talán ezért jöttünk ide. Ősidők

óta együtt vagyunk. Harminc éve nem találkoztunk. Kellemetlen emlékeket őrzünk. Belenyugodtunk, elengedtük egymást. Váratlanul és előzmény nélkül álmodom veled. Jössz felém és mosolyogsz. Mindig szép fogaid voltak. Nehéz a mezőn magassarkú szandálban futni. Nadrágban vagy, mint mindig. Pulcsiban, ahogy szoktál. Mosolyogsz, amit nem értek. Nem értem én ezt az egészszet, de hát ez csak egy álom. Beszélgetünk valamiről, de nem figyelek a szavaidra, csak a szádra, ami kimondja őket. A szexi ráncokra figyelek a homlokodon, a szarkalábakba gyűrődő sminkre a szemed körül. Azt álmodom, hogy megszerettelek.

Kövérkés osztálytársam voltál, nagy, barátságatlanul villogó szemüveggel. Sosem láttam a szemedet, azt se tudtam, milyen színű. Kötelező volt az iskolaköpeny. Sötétkék nejlonanyag, nyaktól térdig begombolva. Elrejtette a vaskos alakodat és a túl nagy melleidet. Csipogó, ideges hangodat ritkán hallottam, akkor sem mondtál semmi érdekeset. Az érettségi előtti osztálykiránduláson bejelentetted, hogy szerelmes vagyok beléd. Valljam be, vállaljam fel, ne titkolózzak tovább. Jézusmária, Gabi, hogy jutott eszedbe ez a hülyeség? Nagyon kínos helyzetbe hoztál. Kellemetlen felidézni. Abba kell hagynom az írást, felállok a gép elől és fel-alá sétálok a szobámban. Gabi, de most tényleg! Mit vártál tőlem, az érettségi előtt álló kamasztól, akit az illatos tavaszi éjjelen félrehívsz a piáló-röhögő haverjai közül és ráparancsolsz, hogy vallja be a szerelmét? Soha rád se néztem.

A nyár azé, aki érettségizik. Meg felvételizik. Írásban és szóban és aztán megnézi a pontokat és látja, hogy jó. Vagy mégsem jó, de már mindegy, majd jövőre. Májusban édes fiam, hülyegyerek, nyomás a táblához, szeptemberben meg kolléga úr, ha volna szíves. A kettő között érettségi, felvételi és csónaktúra. Augusztus elején egy borús napon szalonnás rántottát kérünk a rajkai vasútállomás restijében. Nincs elég tojás, még Balaton szeletet sem tudnak adni huszonhat embernek. Ropi viszont van. Valami busz a Dunához? Tizenhatóránhúszkor megy a következő. Gyalog indulunk, hosszú, szakadozott sorban, műanyag zsákokat, vízhatlan bődönöket cipelve. A csónakokat az elmaradhatatlan IFA hozza Pestről. A Hajógyári Szigeten béreltük őket. A falu

Littner Zsolt 43

POROSZ GABI

kihalt utcáin andalgunk a Dunapart felé, pusmogunk és ordítunk, röhögünk és somolygunk, csámcsogunk és rágcsálunk. Egy utolsó utáni, időn túli osztálykirándulás. Itt van szinte mindenki. Akit felvettek az egyetemre, aki csak estire jutott be és akit egyáltalán nem vettek fel, de majd jövőre meg-
44 próbálja. Eljött velünk az is, aki majd zárt osztályra vonul, akit két év múlva elüt egy autó a Budakeszi úton, és aki majd a kilencvenes évek forgatagában eltűnik Ukrajnában. Itt vagyunk. Összekapaszkodunk, egymás vállára fonjuk a kezünket, szótlánul foglaljuk el az úttestet egész szélességében. A töredezett aszfalton egyszerre lendülő cipőorrunkat nézzük és a pillanaton gondolkodunk. Az első három nap borult időnk lesz. Csak egy napot fogunk evezni a szemerkélő esőben, aztán nem lesz kedvünk tábort bontani. Jobb kucorogni a sátrakban, szomszédolni, kártyázni, sört inni és szexuális élményeken merengeni. Aztán kisüt a nap. Be akarja pótolni az eddigi mulasztását, három nap augusztusi ősz után pár óra alatt állítja helyre az évszaknak megfelelő harmincnégy fokot. Talpunkkal a hideg iszapot gyúrjuk, a túlparton gőzölgve szárad a növényzet. Az első fürdés a Dunában. Porosz Gabit nem fogom megismerni. Képtelen leszek azonosítani a kleopátra-frizurás szépséget a narancssárga, kétrészes bikiniben. És azok a közel ülő, kissé kancsal, világoskék szemek. Körbesandítok a fiúkra. A jócsajjt nézik, természetesen. Gyönyörű alakja van. Ez nem lehet a Gabi. Selymes barna a bőre. Kizárt dolog. Valami mégiscsak segít az azonosításban. Nem mosolyog.

Elhatároztam, hogy elmegegyek a harmincadik érettségi találkozóra. Sosem voltam még. Nem éreztem én olyan jól magam ebben az osztályban. Meg egyébként is azt gondoltam, hogy az érettségi találkozó hülyeség. Akik barátok, amúgy is találkoznak, a többieket meg minek erőltetni. Meséljék csak egymásnak a karriertörténeteiket, meg hogy kinek hány gyereke van, másról úgysem tudnak beszélni. Nekem is van jó munkám. Nekem is van gyerekem. A másé viszont nem érdekel. Szóval mostanáig így gondoltam. Meg most is így gondolom. De kíváncsi lettem arra a hülye Kázséra. Évekig szívartott. Nem igaz, hogy nem vett észre. Rendben, nem én voltam a menő csaj az osztályban. Az is igaz, hogy hangos sem voltam, nem szóltam, ha nem volt mit mondanom. De nem hiszem el, hogy soha rám se nézett. Oké, nem néztem ki valami jól. Kötelező volt az iskolaköpeny, tilos a smink és a körömfestés. És a szemüveg. Anyám csak érettségi előtt volt képes tájékoztatni arról, hogy van a világon kontaktlencse. De éreztem, hogy van valami köztünk Kázséval. Persze marhaság volt odamenni hozzá és letámadni. Borzasztóan zavarba jött, lehangelő volt nézni a dadogó nagymenőt. Én is zavarba jöttem, hiába terveztem el szépen, hogyan fog ez az egész zajlani. Anyám azt mondta, hogy ökörvagyok. Mindig ezt mondta. Hát, te egy ökörvagy vagy kislányom. De akkor ez tűnt logikusnak. Ez már a negyedikes osztálykirándulás volt, pánikban voltam, hogy vége az évek, soha többé nem találkozunk, tennem kellett valamit.

Hát tettem. Év végéig rajtam röhögött mindenki. Nyilván utána is. Kázsé még aznap elmesélte a részeg fiúknak, hogy a Porosz Gabi szerelmet vallott neki, hahaha. A lányok is hamar megtudták, ők csendben kárörvendtek. Kázsé népszerű volt, rosszul esett volna nekik, ha pont nekem sikerül befűzni.

Aztán jött a váratlan mentőöv, a csónaktúra augusztusban. Megbeszéltem anyámmal. Azt mondta, hogy extrudált kenyér. Két hónapig Abonetten éltem. A szemész megtanított betenni a kontaktlencsét. Azt hittem, sosem fogom megszokni. Egy hétig kerestük a fürdőruhát. Jóval előbb be kellett szerezni, hogy már avval barnuljak a szoliban. Anyám meg se akarta venni, azt mondta sosem fog rám jönni. Két hét után kezdett csökkeni a súlyom. Aztán minden nap felvettem a narancssárga bikinit és néztem magam a fürdőszobai tükörben. A fogyás egész jól ment, de a narancsbőrrel a combom hátulján nem tudtam mit kezdeni. Az utolsó héten minden nap bögttem. Hiába minden erőlködés, nem fogok tet-szeni neki.

Álmomban mosolyogtál. Kitért karral szaladtunk egymás felé, mint egy szovjet filmben. Karjaink összezáródtak. Ruganyos, kerek melleid hozzápréselődtek a mellkasomhoz. Kiszorítottuk egymásból a kellemetlen emlékeket. Azt a randit a csónaktúra után. Amikor a várbuszok megállójából néztem a Moszkva teret. Egy nyári hétköznapi délután volt, nem túl meleg. A déli zápor lehűtötte az aszfaltot. Megindulok lefelé azon a furcsa, elkanyarodó vaslépcsőn. Megállok a pihenőben, és a fehér korlátnak támaszkodva figyelem a nyüzsgést. Szorongok leereszkedni a térre. Reménykedem, hogy nem jössz el. A négyes-hatos megállójában bombanő járkal fel és alá feszes blúzban és a fenekét alig takaró miniszoknyában. Kényelmetlenül érzi magát a körömcipőben. Néha botlik egy picit, kleopátra-frizurája megrebben. Gyors mozdulatokkal kapkodja a fejét, gyanakodva figyel a körülötte elhaladókat. Nem veszel észre, nem is fogsz, mert nem nézel. Szépen visszasétálok a buszhoz. Majd kimentem magam, és többet nem fogok ráérni. Képtelen vagyok megszokni. A randi pont olyan kínos, ahogy előre elképzeltem. Gabi, ez hülység volt, ismerd el. Senkit sem lehet felelősségre vonni, mert nem szeretett beléd, pedig Te mindent megtettél ennek érdekében. Ültünk a villamoson, te vádoltál, én meg védekeztem. Még ajándékot is hoztál. Talán egy plüssmacit. Nekem egy szál virág sem jutott eszembe. Azon gondolkoztam, hogy legalább megduglak, ha ennyire akarod. Aztán otthagylak, nem érdekel. A Margitszigetnél jártunk, itt szállnak le a szerelmesek. Néztem a mosolytalan, ideges arcod. Vad szexet képzeltem veled, pornófilmben illő mutatványokkal és hajnalt, amikor a gatyámmal a kezemben kisonok a szobából. Két hét múlva indulok az amerikai melóra. Az utazás előtti éjszakán megduglak, aztán eltűnök. Valami jó is legyen

ebben az egészben. Hányingerem lesz a gondolataimtól. Talán a családomról mesélsz éppen vagy az enyémről kérdezel valamit. Értetlenül bámulok rád. Sírva szállsz le a Ferenc körútnál. Nem tudom, mit hagyok ki, ezt mondtad.

Csak annyit bírtam nyögni, hogy ne haragudj, de már biztos nem hal-
46 lottad. Nem akartam, hogy halljad. Azóta nem láttalak. Hol vagy Gabi?

Hogy vagy? Mosolyogsz-e már néha? Van kinek mosolyognod? Két hét múlva lesz a harmincéves érettségi találkozó. Most már igazán eljöhethnél.

